

נועה יקירתי, אהובה

כיצד מספידים ילדה, אישה, סבתא כה צעירה ותוססת

זכיתי להיות מטפלת הנעורים שלך, היית חלק מכיתת גולן וחלק מקבוצת הנעורים שכללה את כיתות גולן, צבר ושקד.

כבר בהיותך נערה ניתן היה לראות כיצד את מתעצבת להיות אדם אינדיבידואליסט, עם חשיבה מחוץ לקופסא.

נהגת לשבת בחדרך אחה"צ עסוקה בבניית פאזלים רבי חלקים. נהגנו לשוחח ולעסוק בסוגיות שונות. תמיד הייתה לך דעה מוצקה וייחודית. ראית בצורה מיוחדת את החיים ואת העולם והיה בך תמיד משהו בוגר מכפי גילך הכרונולוגי.

ממך למדתי את אהבת המיחזור, קניית הבגדים ביד השנייה ובאופן כללי את האהבה לישן. תמיד אמרת לי "חנה, לא קונים בחנויות, קונים בשוק הפשפשים".

גדלת והפכת לאדם משימתי, שמוביל פרויקטים - חולמת ומביאה את החלום לכדי יישום ואז יכולה להמשיך ולחלום את הפרויקט הבא.

ידעת לאסוף סביבך אנשים שהתאימו לך, שעשו לך טוב, היית מדויקת לעצמך גם בבחירת הסובבים אותך.

הקשר ביננו המשיך להתקיים גם הרבה אחרי שסיימת את הנעורים, גם כשהיית בקיבוץ הפכו כל כך שונים ופרטיים היה משהו ששמר על החיבור והקשר והמשכתי ללוות אותך, גם אם מרחוק, בתחנות שונות בחייך.

היה זה אך טבעי, עבורי, לראותך חוזרת לקיבוץ ובונה בו את ביתך – בית החלומות שלך, בית שהוא כל כך את! בית עגול שמסמל שלמות, בית מבוך שמסמל את החיבור שלך אל הטבע ואל הטבעי, ציורי השטיחים המעטרים את הריצפה מסמלים את היצירתיות הפורצת ממך.

הידיעה על המחלה הייתה בלתי נתפסת, לא יכולתי להאמין שמחלה שכזו תתפוס אותך, ואת כל כך נמרצת. שמחתי כל כך כאשר הייתה נסיגה והאמנתי שהצלחת לנצח את המחלה.

כאשר המחלה הארורה חזרה פגשת את לילך ושאלת "איפה אמא שלך?", הבנתי שאת צריכה אותי ומאז שמרנו על קשר הדוק והייתי באה לבקרך, כל אימת שרק התאים לך, ואפילו הייתה לי הזכות לבוא ולהיפרד ממך.

הזמנת אותי להיפרד ממך, למרות שהיית חלשה מאוד. הייתה לי הזכות לומר לך כמה אני אוהבת אותך וכמה היית עבורי מקור להשראה ואת ענית לי שאת יודעת. ביקשת ממני להניח את ידי על ידך, הנחתי את ידי על ידך וכך נפרדנו... במגע.

הרבה פעמים שילבתי בהליכות מעבר ליד ביתך, הייתי צועקת לך מבחוץ בתקווה שתעני לי, אך בחלק מהימים לא ענית כי היית בטיפולים. גם הבוקר, רגליי כאילו משכו אותי לעבר ביתך ולצערי תחושותיי היו נכונות – קיבלתי את ההודעה שכבר אינך בין החיים.

נועה יקרה, זכיתי להכיר בחורה מיוחדת, ייחודית, שלא חששה להביע דעות שונות, להגשים חלומות, גם אם היו אלה חלומות אחרים ושונים, ושהעזה ללכת בדרך שהייתה נכונה ומדויקת עבורה.

חנה פלד